

heldig, og det er meget betegnende, at netop Husmændenes Repræsentanter og Arbejdernes Repræsentanter i Prisreguleringskommissionen stillede Forslag om, at Fastsættelse af en Maksimalpris paa Brødkorn skulde finde Sted. Jeg ser heri et Udslag af den Samfølelse, som man i disse Dage ellers lyser saa stærkt efter, Samfølelsen mellem Husmandsklassen og Arbejderklassen. De ved nemlig Besked om, hvilken Nød der truer Smaafolk i den kommende Vinter, og har derfor Forstaaelsen af, at der maa gribes ind mod en alt for hensynsløs Spekulation, hvad enten det er fra Storagrarnes, Kulgrosserernes eller andres Side, som gennem deres økonomiske Stilling over en mægtig Indflydelse paa Fastsættelsen af Priserne paa de Livsfornødenheder, som Arbejderklassen er henvist til at købe af de paagældende. Jeg kan derfor ikke tænke mig andet, end at den højtærede Indenrigsministers Opmærksomhed i høj Grad er blevet vakt for denne Sag ved at se, hvorledes Husmændenes og Arbejdernes Repræsentanter har stillet sig. Den øjeblikkelige Pris paa Brødkorn maa jo ogsaa i høj Grad tilskynde til, at der gribes regulerende ind. Jeg har faaet den Oplysning, at Prisen pr. Tønde Rug i Øjeblikket er 20 Kr., medens Prisen paa samme Tid i Fjor var 10 Kr. 30 Øre. Nu ved jeg vel, at den noget knappere Høst i Aar selvfølgelig maa øve nogen Indflydelse paa Prisen; men at den skulde øve en saadan Indflydelse, at Prisen paa Brødkorn næsten blev fordoblet, finder jeg absolut ikke, der er nogen Rimelighed i. Jeg henstiller derfor til den højtærede Indenrigsminister at tage netop dette Spørgsmaal under den alvorligste Overvejelse, da det sikkert vilde være heldigt, om der blev grebet regulerende ind paa dette Omraade.

Endnu en Bemærkning vil jeg gerne fremsætte i denne Forbindelse, og det er angaaende Udnævnelsen af de lokale Prisreguleringskommissioner. Jeg tror, at den højtærede Indenrigsminister ved Udnævnelsen af disse Kommissioner har vist Byfogderne omkring i Købstæderne for megen Tillid. Disse Byfogder er nemlig som Regel ogsaa Borgmestre og Formænd for Byraadene, og naar den højtærede Indenrigsminister nu har ordnet det saaledes, at Byfogeden i sin Egenskab af Byfoged skulde udnævne et Medlem, Byraadet et andet Medlem og endelig, at Ministeriet skulde udnævne det tredje Medlem, saa vil det i Virkeligheden sige, at i Køb-

stæderne vil den konservative Del af Befolkningen i Regelen faa sikret de to af Repræsentanterne, medens den tredje, for saa vidt det skal blive et mere demokratisk Element, skal udnævnes af Ministeriet. Jeg tror, at det vilde have været langt heldigere, om Indenrigsministeren havde ladet Flertallet af Byraadet vælge det ene Medlem og Mindretallet det andet, og om Ministeriet saa havde udnævnt det tredje Medlem. Det har vist sig i adskillige Byer, at de kongevalgte Borgmestre ogsaa ved denne Lejlighed har vist, at nogen særlig stor Beskedenhed var de just ikke i Besiddelse af. Enkelte Steder har de sørget for selv at blive valgt, og derefter har de saa i Kraft af den Myndighed, de har faaet, udpeget det andet Medlem og saaledes sikret sig en overvejende Indflydelse i disse Kommissioner.

Den højtærede Finansminister udtalte forleden, at hvad Staten gav med den ene Haand, maatte den tage tilbage med den anden, og det er vist rigtigt. Saaledes maa det være. Staten maa jo skaffe sig sine Indtægter fra de skatteydende Borgere til Afholdelse af de Udgifter, som Rigsdagen maatte vedtage. Jeg ser heller ikke nogen Ulykke i denne Ordning, naar man blot tager og giver paa de rette Steder. Men hvad angaar de private Kapitalisters Optræden i saa Henseende i den senere Tid, saa har de i alt Fald vist, at de kun synes at have een Opgave, nemlig den at tage med begge Hænder uden at give noget tilbage. Derfor tror jeg, det vilde være overordentlig heldigt, om Regeringen i høj Grad havde sin Opmærksomhed henvendt paa dette Forhold, for disse Firmaer trænger i høj Grad til at blive set paa Fingrene, og det er jo nu en Gang en god gammel Læresætning, at skal man rykke Brændenælder op med Rode, skal man helst tage kraftig fat ved Toppen. Det tror jeg, man gør klogt i at gøre, hvis det skal lykkes at forhindre den ofte ganske urimelige Prisfordyrelse, som følger af den private Spekulation, der netop har vist i disse Dage, at den ikke generer sig.

Jeg vil dernæst gerne give min Tilslutning til de mange Udtalelser, som baade i Dag og ved tidligere Lejligheder er fremkommet om, at det offentlige i højere Grad bør sætte Arbejder i Gang for derigennem saa godt, som man formaar, at imødegaa den Arbejdsløshed, som sikkert er forestaaende. Jeg kan i saa Henseende ogsaa udtale min Glæde over, at der paa Finanslovsforslaget er opført en Del Bevillinger